

UIT HET WEB

UIT HET WEB

Jorinde Eggenhuizen

Schrijver: Jorinde Eggenhuizen

Coverontwerp: foto is van www.sannefotografie.nl

ISBN: 9789402165128

© Jorinde Eggenhuizen

Lüneberger Heide, Duitsland

Remi en Eva liggen heerlijk in de zon in twee luie stoelen in de prachtige tuin van het huis in Noord-Hessen. Op de achtergrond horen ze het rustgevend gekabbel van de Ohm, alleen verstoord door de herrie van een trein, die twee keer in het uur voorbij raast. Verder is er stilte, waarin je de geluiden van de vogels en het ruisen van de wind kunt horen. De wind brengt een zoete bloemengeur met haar mee. Er is geen bereik voor de mobiele telefoons. De eerste dagen heeft Remi geprobeerd om bij het vogelhuisje achter in de tuin, wat hoger ligt, bereik te krijgen. Hij is zo gewend om de hele dag door gebeld te worden door cliënten, dat hij ontwenningverschijnselen vertoont. Eva verwelkomt de stilte en geniet van de zon, maar in haar hoofd blijven de gedachten malen. Sinds een maand wonen Remi en Eva samen. Eva's gevoel dat ze een foute beslissing heeft genomen, wordt steeds sterker. Ze heeft haar flat in hartje Deventer verruild voor het achter heggen verscholen huisje op de Veluwe van Remi. In de stilte van de natuur wordt de angst groter om wat ze achter zich heeft gelaten. Remi is niet meer de Remi voor wie ze als een blok is gevallen. Tijdens deze vakantie begint zich langzaam uit te kristalliseren wat eerder nog niet zichtbaar was.

De avond ervoor heeft Eva in een Duitse krant een artikel gelezen over een psycholoog, die in Duitsland is opgepakt wegens seksueel misbruik van jonge, vrouwelijke cliënten. Ze is wel eens op de campus geweest waar Remi als bedrijfsmaatschappelijk werker al vijftien jaar werkt. Eén keer kwam er een onaantrekkelijke, lange vrouw uit zijn kamer met een staart achter op haar hoofd. De manier waarop ze Remi aankeek en zijn hand schudde alsof ze hem niet meer los wilde laten en 'tot de volgende keer' zei, sprak boekdelen. Toen Eva hem er speels naar vroeg, vertelde hij dat het een eenzame vrouw was, die jaren geleden iemand had verloren aan wie ze erg gehecht was en dat ze daar nog steeds niet overheen was. Dat maakte dat ze niet kon functioneren in haar baan als wetenschappelijk assistent voor een bijzonder hoogleraar. Ze was al een half jaar ziek thuis en had aangegeven dat hij de enige was met wie ze goed kon praten over haar gemoedstoestand. Remi stelt dat als vrouwen langere tijd met emotionele problemen rondlopen en dan bij hem begrip, warmte en vertrouwen vinden, dat er dan makkelijk een situatie kan ontstaan waarin ze verliefd worden op hem.

"Maar daar doe ik natuurlijk niets mee. Ik gedraag me altijd heel professioneel en houd afstand. En ik zie heus wel dat ze verliefd zijn. De eerste keer komen ze vaak 'gewoon' langs, de tweede keer zijn ze

meestal erg opgemaakt en hebben ze vrouwelijker kleding aan, ondanks dat ze ziek zijn.”

Nadat Remi een heerlijke ovenschotel voor het avondeten heeft gemaakt en ze met een glas rode wijn aan de eettafel zitten, vertelt Eva hem over het artikel dat ze heeft gelezen. Ze vraagt hem wat hij ervan vindt. Remi kijkt haar even aan met zijn heldergroene ogen en barst dan plotseling uit: “Je hebt het helemaal niet over dat artikel, je wilt me gewoon uithoren over wat ik doe op mijn werk en in de workshops! Ik heb je nu al een paar keer gezegd dat je moet ophouden met je wantrouwen. Ik ben niet uit op vrouwelijke aandacht. Ik maak mensen juist beter zodat ze terug kunnen keren naar hun werk!” Hij is woedend, gaat staan en maakt zijn rug krom, zodat hij kleiner lijkt dan hij is. Hij wijst naar een verschrikte Eva met zijn wijsvinger. “Je bent precies Helga! Die vertrouwde mij ook niet en zat me steeds te controleren. Dit heeft niets met mij te maken, maar met jouw verleden.”

“Ik wil gewoon praten over je werk en ja, ik wil best weten wat je precies doet,” antwoordt Eva geschrokken. Deze heftige reactie had ze niet verwacht.

Het schreeuwen gaat onverminderd door. Eva hoort hoe goed hij is, welke uitstekende resultaten hij boekt met zijn gesprekken. Dat het goed is als vrouwen en mannen zich open stellen voor hem, omdat hij daarom beter kan helpen. Dat hij nooit ingaat op hun avances, maar zich altijd professioneel opstelt en dat zijn vorige twee vriendinnen na zijn huwelijk met Helga ook problemen zagen, die er niet waren vanwege de gesprekken die hij voert en dat ze dingen ‘oppikten.’ Dat zij waarschijnlijk ook niet tegen zijn werk kan en dat ze daarom misschien niet bij elkaar passen. Het voelt voor Eva alsof ze aan het pootje baden is in een prachtige zee met golven met kleine schuimkoppen, maar plotseling is er een verwoestende tsunami die haar overspoelt en meesleurt in haar woeste razernij.

Het duurt lang voordat het schreeuwen ophoudt en bij iedere sneer krimpt Eva in elkaar. Dan zegt Remi dat hij naar buiten gaat om een stukje te lopen en ongetwijfeld om een sigaretje te roken en hij wil duidelijk niet dat ze meegaat. Als hij wegloopt, blijft Eva lijkbleek achter.

Als het stiller wordt in haar hoofd, voelt ze schaamte als ze denkt aan al die mensen uit haar omgeving, die weten dat ze zijn gaan samenwonen en die oprecht blij zijn voor haar, omdat ze eindelijk zo’n leuke man heeft gevonden. Ze denkt aan haar dochter, die in haar flat is teruggekomen nadat zij met Remi ging samenwonen en aan haar belofte dat ze niet meer terug zal komen in Deventer. Ze heeft Sterre

toegezegd dat zij daar alleen mag blijven wonen. De schaamte om wat anderen zouden zeggen en haar belofte aan haar kind zijn doorslaggevend en als Remi na een uur terugkomt, loopt ze meteen naar hem toe en slaat haar armen om hem heen.

“Het spijt me,” zegt Eva berouwvol, “je hebt gelijk. Ik heb nog oude pijn in mij en projecteer dat op jou. Ik zal proberen er aan te werken. Ik wil niet bij je weg, ik houd van je.”

Hij drukt haar even tegen zich aan, maar blijft zwijgen. Maar als ze even later in bed liggen, neemt hij haar in zijn armen en ze vrijen met elkaar. Eva voelt dat hij haar weer helemaal accepteert.

In de dagen die erop volgen, lijkt het alsof er niets is gebeurd. Ze maken lange wandelingen langs de Ohm en bezoeken een oude ruïne. Vaak rijden ze door het prachtige landschap van de Lüneberger heide en stoppen hier en daar voor een kop koffie met wat lekkers erbij of een heerlijke lunch. In het restaurantje op de hoek eten ze de smakelijkste streekgerechten.

Op een dag rijden ze naar Bad Elster waar geneeskrachtige bronnen zijn. Als ze aankomen in de badplaats is het middag en begint er net een soort processie, geleid door een paar priesters in lange gewaden. De gebeden klinken saai en routinematig, maar ze blijven kijken tot de groep zich laaft aan het water. Eva verwacht half dat één van de mensen uit zijn rolstoel zal springen of dat een ander wonder zich zal voltrekken. Er gebeurt helaas niets. Remi zegt dat het komt door de begeleiding van de priester.

“Hij had Tjakkaaaa! Nu kun je weer lopen! moeten roepen en de mensen meer enthousiast moeten maken over het water.”

Zelf gelooft hij in de helende kracht van het water en als de groep terug is gelopen, lopen ze naar de Mariabron en Remi laat het water over zijn handen stromen, waarmee hij zijn gezicht wast. Hij zegt dat het water anders smaakt. Eva is het met hem eens, maar voelt er verder niets bij. Remi loopt een stukje door het park en Eva zit in een nis waar beelden van Maria en kind zijn. Je kunt een waxinelichtje kopen voor 50 eurocent en deze aansteken. Ze legt 50 eurocent in het bakje en steekt een lichtje aan en kijkt dan naar al die brandende lichtjes in de stenen muur. In haar hart klinkt een stil gebed.

En 's avonds, onder een magnifieke sterrenhemel, vertelt hij haar over zijn plannen om cd's te maken met helende frequenties erop. Hij heeft na lange studie ontdekt dat iedere geestelijke ziekte, zoals psychoses of manische depressies, een bepaalde frequentie hebben en genezing van diezelfde ziekte ook. Als je die frequentie weet op te nemen op de achtergrond van rustgevende muziek, dan zouden mensen kunnen

genezen zonder opgenomen hoeven te worden. Ook wil hij de imprint van de helende frequenties van geestesziekten overbrengen in water, wat het proces van genezing zou ondersteunen. Dit zou een forse bron van inkomsten kunnen opleveren, waardoor hij zijn werk op de universiteit zou kunnen opzeggen om zich volledig op zijn eigen praktijk te kunnen concentreren. Ze praten veel over frequenties en wat Eva's ervaringen waren toen ze samen met een vriendin een cursus 'Remote Viewing' deed. Remi wil van alles weten en zij vertelt het hem graag.

Overdag lezen ze heel veel samen, liggend in de zon in de tuin of binnen op de bank of aan de eettafel als het regent. Eén van de boeken die Remi leest, gaat over een aantal alternatieve therapieën, filosofieën, cursussen en workshops, die de schrijver heeft gevolgd. Als Eva het boek na hem doorbladert, ziet ze dat ze de meeste in het boek beschreven cursussen heeft gedaan en roept bij één hoofdstuk enthousiast uit: "O, wat leuk! Hij heeft het ook over Ho'oponopono! Weet je, ik heb een keer van dr. Len en Mabel Katz samen een workshop gehad. Dat was echt super! Dr. Len raakte tijdens de lunch zachtjes mijn hand aan en zei "Thank you for coming". Dat heb ik heel erg gewaardeerd."

Haar blauwe ogen stralen en ze verwacht dat Remi het ook een leuk verhaal vindt.

Hij reageert echter heel kort en vindt dat Eva het er wel heel dik bovenop leg dat ze al die cursussen heeft gevolgd.

"Het is net of je wilt zeggen dat je beter bent dan mij!"

"Dan ik.....," wil ze hem verbeteren, maar ze slikt het net op tijd in. Ze wil geen ruzie meer.

Na een week rijden Remi en Eva terug naar Nederland. Ze zijn beiden niet helemaal uitgerust, want hun vakantie was te kort daarvoor. Maar Remi kan niet langer weg, omdat hij zomercursussen Sociale Integratie geeft voor buitenlandse studenten op de campus. Op de terugreis kijkt Eva uit het raam en ziet het prachtige landschap aan haar voorbijgaan.

En de hele tijd denkt ze aan hun eerste ontmoeting en hoe het gekomen is dat ze zo snel zijn gaan samenwonen en wat er tot nu toe zich heeft afgespeeld tijdens hun eerste maand samen.

De ontmoeting

Het is op een mooie zondagmiddag als Eva Remi voor het eerst ontmoet. Ze is 44 jaar en woont sinds een aantal maanden alleen nu haar enige kind op zichzelf woont. Ze werkt vier dagen in de week als apothersassistente in een ziekenhuis en ook thuis voor een landelijke hulplijn, waar ze vrijwilligers begeleidt bij het verlenen van telefonische psychologische hulp. Zelf zit ze ook regelmatig op de hulplijn. Naast haar werk als apothersassistente heeft ze een module sociale psychologie gedaan, omdat mensen en hun gedrag haar mateloos interesseren.

Eén van haar vriendinnen, Fleur, heeft Eva gevraagd om met haar naar de Betuwe te rijden, waar het Festival van de Schoonheid wordt gehouden. Het is een festival, georganiseerd door de lokale natuurvoedingswinkel in Hemmen, waar kramen staan van mensen met eco kleding, lekkere biologische hapjes en een aanbod van alternatieve therapieën.

Ze parkeren de auto in de berm op de lange, smalle straat, die naar het dorp leidt. De vele bomen langs weerszijden van de straat staan vol in blad. De zon schijnt door de takken heen en vormt een honingraatpatroon op de grond. Het dorpje, waar Eva niet eerder is geweest, straalt rust uit. Bij de ingang van 'De Smidse' worden ze verwelkomd door de eigenaar van de winkel. Hij geeft hun folders en een plattegrond van het terrein en raadt hun aan om vooral de lokale lekkernij, de Hemmense appeltaart, gemaakt van de biologische moesappels van de zorgboerderij in het dorp, te proeven. Fleur stelt voor dat ze dat als eerste gaan doen. Bij één van de kramen halen ze koffie en Hemmense appeltaart met slagroom. Ze gaan zitten aan de lange, houten tafel met hun gezicht naar de zon toe en genieten van het lekkers en de warme zonnestralen. Op een gegeven moment doet Eva haar zonnebril af en met gesloten ogen geniet ze van de koesterende zonnestralen op haar huid. De wind ruist zacht door het bladerdek achter hen en als ze zich concentreert op de natuurgeluiden en niet op de stemmen van de mensen om haar heen, hoort ze de vogels kwetteren dat het een lieve lust is. In de verte loeien een paar koeien. De zoete lucht van chocolade en de geur van de bloeiende lavendel omhullen haar. Fleur, die naast haar werk als gemeenteambtenaar een opleiding tot chocolatier volgt, zit rechtop en schrijft met een pen uit haar tas 'lavendel bonbon' op haar servetje. Ze is enthousiast over de combinatie chocolade en lavendel en proeft het

bijna op haar gehemelte. Eva glimlacht en doet haar ogen weer dicht. Net als ze zich nog iets verder voelt wegzakken, voelt het opeens koud aan. Is de zon achter een wolk verdwenen? Ze doet haar ogen open en ziet dan een lange, slanke man staan die tussen de zon en haar in is gaan staan aan de andere kant van de tafel. Doordat de zon schijnt, ziet ze rondom hem een helder licht, alsof zijn aura van goud is. Zijn ogen zijn heldergroen en ze ziet een glimlach om zijn mond.

“Neem me niet kwalijk,” zegt de man met warme stem en gaat zitten. Hij heeft een mok koffie en ook een heerlijk stuk appeltaart op tafel gezet.

“Het was niet mijn bedoeling om je wakker te maken.”

“Ik sliep niet,” antwoordt Eva met iets onzekere stem, want het is een knappe man om te zien. Hij steekt zijn hand naar haar uit.

“Ik ben Remi,” stelt hij zichzelf voor.

“Ik kom hier regelmatig bij De Smidse voor verse groenten en fruit en een stevige wandeling in deze prachtige omgeving.”

“Ik ben Eva en dit is de eerste keer dat ik hier ben.”

Zijn handdruk is warm en stevig.

“Ik ben Fleur,” stelt haar vriendin zich voor en geeft hem ook een hand.

“En als je het niet erg vindt, Eva, ga ik vast naar de biologische bonbonkraam. Ik wil graag weten hoe zij ze maken en welke ingrediënten ze gebruiken.”

Ze staat op en loopt resoluut naar de kraam op het terrein.

Remi lacht naar Eva en vraagt waar ze vandaan komt en wat voor werk ze doet. Terwijl ze hem vertelt over haar werk in het ziekenhuis, eet hij met smaak de appeltaart op. Zijn ogen laten Eva niet los en het lijkt net alsof ze hem al jaren kent. Hij stelt goede vragen en dan vertelt ze hem ook zomaar van haar werk als counselor en begeleider bij de telefoonlijn, waar mensen naar toe kunnen bellen voor een goed gesprek en advies omtrent levensvragen, met name over suïcide. Ze heeft vroeger een dierbare collega verloren aan zelfdoding en sindsdien heeft ze er veel over gelezen en een studie gedaan om mensen te begeleiden naar andere keuzes. Op de lijn werken veelal student psychologen en sociologen, die op deze manier kunnen oefenen in het begeleiden van mensen bij levensvragen. Meestal vertelt ze dit niet aan een vreemde, omdat mensen vaak nieuwsgierig zijn en van alles willen weten over de vragen die er gesteld worden en de adviezen die ze geeft.

Remi vindt het fascinerend. Hij is zelf verbonden aan een universiteit als bedrijfsmaatschappelijk werker en hij ziet veel overeenkomsten tussen zijn en Eva's werk op de telefoonlijn. Hij stelt voor om nog een

kop koffie of thee te halen en ze neemt zijn aanbod graag aan. Als hij naar de kraam loopt, kan ze hem ongemerkt bekijken. Hij is een lange, slanke man met een kaalgeschoren hoofd, wat hem erg goed staat, heldergroene ogen en een zelfverzekerde houding. Hij draagt een opvallende zwart met gouden ring in zijn linkeroor en, alhoewel Eva mannen met een oorring verfoeit, staat het hem juist heel goed. Aan zijn kleurige kleding kan ze zien dat hij niet van 'standaard' houdt en zich niet wil conformeren aan traditie. Ze schat hem ongeveer veertig jaar. Hij is anders dan de andere mannen die ze kent en dat maakt hem voor haar heel interessant.

Als hij terugkomt met twee muntthee en weer tegenover Eva zit, kijkt hij haar lang aan en glimlacht. Dan begint hij over zichzelf te vertellen. Vroeger is hij als 'dom' van de tweede klas MAVO gekomen. Toen wist men nog niet dat hij dyslectisch was en een lichte vorm van autisme had. Hij ging werken als stratenmaker en daarna als pompbediende bij een benzinstation. Daar ontmoette hij een oudere vrouw, die een systeem had ontwikkeld door beelden te koppelen aan woorden. Binnen korte tijd had hij dit onder de knie en toen ging de deur naar het echte leven eindelijk open voor hem. Hij is een uitstekende verteller en Eva voelt kippenvel op haar armen als hij vertelt over de periode waarin hij als kind voor schut werd gezet, omdat hij niet kon lezen of schrijven en het gevoel om uitgesloten te zijn van wat voor anderen heel normaal is. Hierdoor ontstond een bovenmatige belangstelling voor de 'underdog' en besloot hij maatschappelijk werker te worden, ook omdat bleek dat hij uitstekend kon leren nu hij eenmaal de sleutel had gevonden tot lezen. Door zijn dyslexie kan hij nog steeds niet foutloos schrijven, maar gelukkig zijn er altijd mensen om hem heen die hem hiermee helpen. Hij kon na zijn studie starten bij de universiteit, omdat zijn ex-vrouw daar toentertijd doceerde en hem voor had gedragen voor deze functie. Daarnaast is hij na zijn studie begonnen met het geven van workshops in zijn eigen praktijk, gericht op mensen, die zich emotioneel moeilijk staande kunnen houden in de maatschappij.

Hij lijkt blij verrast als Eva veel vraagt over zijn werk en hij heeft lichtjes in zijn ogen als hij met haar praat. De lijntjes rond zijn ogen verzachten als hij naar haar kijkt. Eva krijgt een warm gevoel van binnen als ze met hem praat en naar hem luistert. Op een gegeven moment merkt ze op dat ze elkaars bewegingen spiegelen en dat geeft haar een vertrouwd gevoel. Pas na een uur merkt Eva verschrikt op dat ze Fleur min of meer in de steek heeft gelaten door te blijven praten met Remi. Hij staat meteen op en als vanzelfsprekend pakt hij haar hand en lopen ze over het terrein, op zoek naar haar vriendin. Ze

staat nog steeds bij de bonbonkraam met een vrouw te praten. Als Remi en Eva dichterbij komen, horen ze dat de twee vrouwen ervaringen uitwisselen over verschillende smaken en Eva beseft zich dat ze haar geen moment gemist heeft. Met Remi loopt Eva dan door langs de kramen met heerlijke, gezonde hapjes en bij iedere stand koopt hij iets en geeft eerst haar een hap om te proeven voordat hij de rest in zijn mond stopt. Hij straalt als ze hand in hand over het hele terrein lopen en Eva weet dat hij haar steeds van opzij aankijkt. Nog wat later neemt hij haar mee om de kasteeltuyn in Hemmen te bezichtigen. Ze lopen een klein stukje door het prachtige park in het midden van het dorp en komen dan bij de ingang van de tuyn. De rozen in de meest uiteenlopende schakeringen geven hun zoete bloemengeur af en op dat moment voelt Eva zich zweven. Het leven was grauw voor deze dag, maar nu is er een explosie van kleur, geur en gevoel in haar ontwaakt.

Als Fleur en Eva aan het einde van de middag terugrijden naar huis, hebben Remi en Eva voor het volgend weekend in Deventer afgesproken. Ze willen elkaar veel beter leren kennen en zullen elkaar ook die week mailen of bellen. Terwijl Fleur enthousiast vertelt over haar geslaagde dag, voelt Eva nog steeds de warmte van Remi's glimlach.

Voor de volgende ontmoeting besluit Eva om de ophaalbrug van haar kasteeltje neer te laten en voor het eerst nodigt ze een man uit in haar flat, waar ze al vijf jaar woont. De zaterdag erop, als ze hem ophaalt van de parkeergarage in het centrum, ziet ze hem staan met twee prachtige witte orchideeën in zwarte potten. Als hij ze aan haar geeft, drukt Eva even haar hoofd op zijn schouder. Over de drukke markt lopen ze naar haar flat in de oude binnenstad.

Terwijl ze op haar rode bank met elkaar praten met een glas wijn in de hand, voelt Eva zijn energie steeds sterker, alsof hij een deken van warmte om haar heen legt. Als hij de inhoud van haar boekenkast bekijkt, zegt hij dat ze veel boeken heeft, die hij niet kent. Hij leest nooit romans of detectives, alleen maar vakboeken en de laatste tijd meer spirituele boeken. In de kleine keuken waar ze twee quiches in de oven heeft geschoven, wil hij helpen, terwijl hij haar steeds aankijkt. Dan neemt hij een stap naar haar toe en neemt haar in zijn armen. Ze drukt zich tegen hem aan en alles voelt heel goed.

Als ze gaan eten, is ze blij, verward, happy en zenuwachtig tegelijkertijd. De gesprekken vloeien vanzelf en ze lachen veel samen. Als ze na het eten afruimen en weer in de keuken staan, neemt hij haar weer in zijn armen en kust haar. Het is een lange, warme kus die niet